

vejr? Jeg saa kun, at det øsregnede, da jeg stod op, at det plaskregnede, da vi spiste Frøkost, og at det ved Middagstid var et saadant Skybrud, at Vandet styrtede spandevist gennem Skorstenen ned i Suppegryden . . . at domme efter Suppens Smag i hvert Fald.“

„Ganske som jeg!“ istemte Frk. Ragnhild med forceret Livlighed. „Pastor Petersen og jeg er i det hele forbavsende enige. Dersom jeg sad Dem lidt nærmere, Hr. Pastor, vilde jeg række Dem min Haand!“

Paa Paterens Ansigt bredte der sig et lystigt Smil. Han rejste sig op og gik hen og kyssede galant den yderste Spids af Frk. Ragnhilds behandskede Haand.

„Hvor artig!“ sagde hun og blev lidt rød.

Emanuels Øjne begyndte atter at vandre iagttagende frem og tilbage imellem dem; Fru Betty derimod blev lidt forlegen og gav sig pludselig til at sysle med sit Haandarbejde.

„Som sagt, Frue,“ fortsatte Pateren, da han atter var kommen tilsæde. „Jeg er kun et stakkels prosaisk Menneske, der trænger til vor lyrisk bevægede Tids Overbærenhed. Min stakkels fattige Aand er altfor tung til at svinge sig op i de Regioner, hvor min ærede Samtid udfolder saa forbavsende Præstationer i den højere og højeste og aldrig forhen her paa Pladsen sete Luftgymnastik. Jeg maa nøjes med i Beskedenhed at være en oprigtig beundrende Tilskuer! . . . Jeg kommer forresten derved til at tænke paa, hvad Dagens Blade fortæller, at der med det første skal afholdes et storartet Møde derinde paa den celebre Højskole. Hvad siger egentlig De, Hr. Pastor Hansted, om Deres forhenværende Meningsfæller? Ikkesandt? Det er i hvert Fald en ganske kvik Ide, saadan med visse Aars Mellemrum at holde en lille privat Dommedag over Himmel og Helvede og Vorherre selv.“

Emanuel havde een Gang for alle foresat sig ikke